

Nedrivning af Fløjen mod Ny Vestergade og Erstatning af denne med en ny og rummeligere Bygning samt Opførelse af saavel en Fløj mod Stormgade som en Tværføj mod en ny Gade, der tænktes ført fra Nr. 19 i Stormgade til Nr. 10 i Ny Vestergade.

Lovforslaget blev behandlet i et af Folketinget nedsat Udvalg, men omend dette fuldt ud erkendte Trangen til bedre Pladsforhold for Samlingerne, kunde Udvalget ikke tiltræde den af Lovforslaget tilstræbte Løsning. Udvalget nærede ikke alene økonomiske Betæneligheder med Hensyn til denne, men var ogsaa i Tvivl om, hvorvidt det overhovedet vilde være rigtigt at ombygge det gamle Palæ og udvide det paa den foreslaaede Maade, idet Udvalget støttede sig til indenfor Kommissionen rejste Krav om fri Plads i tilbørlig Afstand fra Husrækker.

Udvalgets Flertal krævede derfor dels en billigere Plan, dels en Undersøgelse af, om der kunde findes en Byggeplads, hvor Samlingerne kunde komme til at ligge friere, og hvor der kunde være fornøden Plads til fremtidig Udvidelse.

I Rigsdagssamlingerne 1898—99 og 1899—1900 blev Planen om Anvendelse af Prinsens Palæ til Løsning af Museums-spørgsmaalet paany forelagt, men i stærkt begrænset Form, idet det da fremsatte Forslag kun omfattede Opførelsen af den ny Fløj mod Stormgade, men heller ikke i denne Skikkelse vandt Forslaget Tilslutning.

Under 17. Marts 1917 nedsatte daværende Undervisningsminister Keiser-Nielsen et Udvalg til Overvejelse af Spørgsmaalet om Tilvejebringelse af Planer for nye og tilfredsstillende Lokaler for Nationalmuseet og Dansk Folkemuseum. Rigsdagen var i dette Udvalg repræsenteret af Landstingsmændene F. L. Hey og H. Trier samt Folketingsmændene Johan Knudsen, N. Neergaard og E. Wiinblad. Resultatet af dette Udvalgs Arbejde blev en under 19. Marts 1920 afgiven enstemmig Betænkning.

I denne udtalte Udvalget, at Samlingernes nuværende Lokaler maa betegnes som ganske utilfredsstillende, idet der dels for samtlige Museers Vedkommende er en iøjnefaldende Mangel paa Plads til Udstilling af de paagældende Genstande, dels i mange af Lokalerne er en højst mangelfuld Belysning. Resultatet heraf er fastslaaet at være, at Sagerne i stort Omfang har maattet anbringes paa en saavel for Studiet som for det almindelige Publikums

Beskuelse højst mangelfuld Maade, samtidig med at man har set sig nødsaget til at anbringe i Samlingernes Magasiner adskilligt, som ubetinget burde udstilles. Endvidere maa det efter Udvalgets Mening erkendes, at Bygningerne paa ingen Maade kan siges at yde den Garanti mod Brandfare, som disse enestaaende og uerstattelige Samlinger nødvendigvis maa kræve.

Ud fra dette sidste Hensyn krævede Udvalget derfor Bygninger, der saavidt muligt er fritbeliggende og navnlig ikke i for nær Forbindelse med stærkt benyttede Færdselslinier. Iøvrigt maatte Maalet være at faa Samlingerne anbragt i nye, dertil opførte Bygninger, ved hvis Indretning alle den moderne Tekniks Hjælpemidler er taget i Brug, og rigelig Plads for Samlingerne, ikke blot i deres nuværende Omfang, men ogsaa med en rundelig beregnet Fremtidsudvikling for Øje.

Udvalget mente herefter ikke at kunne anbefale den tidligere fremsatte Plan om Udvidelse paa Stedet, idet hverken Hensynet til Brandfare (Bygningernes frie Beliggenhed) eller Hensynet til Museets Fremtidsmuligheder (Bygningernes Rummelighed) efter Udvalgets Formening kunde fyldstgøres ved denne Løsning.

Af de andre dengang foreliggende Muligheder mente Udvalget at maatte afvise Tanken om at benytte Frederiksberg Slot eller det mellem Slottet og Pilealleen beliggende, Staten tilhørende Areal. Frederiks Hospital formentes heller ikke af Udvalget i tilstrækkelig Grad at opfylde Kravet om en fri Beliggenhed med deraf følgende Sikkerhed mod Brandfare og Indbrud; forøvrigt var dette Bygningskompleks i Mellemtiden blevet solgt med andet Formaal for Øje. Heller ikke de foreliggende Forslag om at lægge den nye Museumsbygning i Forbindelse med Rosenborg Slot, enten paa den gamle kongelige Frugthavs Terræn langs med Sølgade eller paa Rosenborg Eksercerplads eller paa begge de nævnte Arealer i Forening, kunde Udvalget tiltræde.

Tilbage var endelig Planen om til Museets Brug at anvende Kassellets Terræn med delvis Benyttelse af de derværende Bygninger, og om denne Løsning samlede Udvalget sig ud fra følgende Betragtninger:

Hvad Beliggenheden og den hele Karakter af denne Plads angaar, vil man vanskelig kunne finde noget Sted, der i højere Grad egner sig til Anbringelse af Nationalmuseet. De ejendommelige, landskabelige Omgivelser, som det gamle Fæst-